

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

20. Dies Maii. Sicut exiprat corpus cùm animam emittit, ita exiprat anima
cùm Deum amittit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

20. DIES MAII.

Sicut expirat corpus cùm animam emittit,
ita expirat anima cùm Deum amittit.
S. Augustin. Serm. de verb. Dom.

Peccatum I.
est mors
animæ.

Hic cæli, terræque, hic homi-
num, an Angelorum expo-
luctus, ploratus, & suspiria,
quibus animam deplorent expirantem. Quot sub-
culto, & formoso corpore, circumferunt animam
quovis fœdiorem cadavere! Audi de animæ mor-
te loquentem Augustinum. (a) *Quia pedibus
ambulat, quia manibus contrectat, quia oculis videt,
Et audit auribus, officiis cæteris membrorum satis-
titur, viventem putas. Vivit, sed corpus ejus, mortuus
est autem anima ejus; mortuum est quod melius est
ejus, vivit habitaculum, mortuus est habitator.* Quid
non agunt homines, ut conservent putidi corpora
caducam vitam? Quid omittitur, quod posse credi-
tur ad fovendam, ac retinendam hujuscemodi cadavera
fugacissimam vitam conducere? aut quid alio ul-
quam terrarum, ac gentium consilio movetur, ex-
cogitatur, suscipitur? huic tot myriades hominum in
agris, in urbibus, in silvis, terra, mari, bello, pace, diu-
noctu adlaborant, sudant, moluntur, dum animæ
vitam vix curant, vix cogitant, vix occultâ sui recor-
datione mordentem sentiunt, audiunt monenter
tantopere interest vita tabifici corporis, tan-

(a) *Serm. 28. de verb. Apost.*

nihil vitæ æternæ mentis? Tanto illa honori, tanto
hæc contemptui, & horrori. Pro potentis corporis
quæ brevi occidet vita, tot & volvuntur, & revol-
vuntur spissa Hippocratis, & Galeni, & Avicennæ
volumina, hinc tot conficiuntur pharmaca, hinc tot
ubique gentium Medici, Chirurgi, pharmacopæi.

II. Nihil iudicio sensuum, execrabilius corpore,
quod vita destituit, cum vitæ amissæ necessario suc-
cedat pondus inutile, cæcum, fœdum, inamobile,
sensu, actuque omni carens, pestilentem latè puto-
rem spargens, effluentibus virulentam in tabem in-
testinis: huic te carcinomati tam abominando, si
quis novus Procustes jungat componens manibus-
que manus, atque oribus ora, quod tormenti genus
hoc atrocius ducas, et si duas horas tenent? Te verò,
ah miser, quæ crudelitas detestabilior? horribilior,
fædiorique mortuo, dies octo, menses, annum, & eo
amplius stringit, & colligat, animæ inquam ictu
mortifero confoscat: Quis eorum quotquot sunt ha-
stenus, vel functi, vel cæsi, semiustæ, semesa, putrefa-
ctæ acervum congesta cadavera, videre sustineat,
ferreque ex iis circum latissimè grassantem camarinæ
infamis colluviem, & contagem: at cùm præstet una
cunctis corporibus anima, hujus profectò mors de-
terior est per se, ac visu fædior, quam omnium cor-
porum. Hanc tamen proh nostra miseria! circum-
feramus, atque ô sensus sine sensu! Qui cadaver ho-
minis in mensa, cui accumbimus, pati stomacho fir-
mo, aut imaginari non possumus, animam in sinu
portantes mortuam, & cadaverosam, edimus, bibi-
mus, dormimus, in omne genus hilaritatis nos effun-
dimus.

III. Ubi

III. Ubi jam post tantum malum, dolor de
malo? Tunè illum sapere contendes, qui cùm uni-
versam domum optima instructam superpellentili, hor-
rea frugibus completa, generosos instabulis equos,
armenta, greges, in prædam Vulcano cedere siccis o-
culis spectasset; ut primum clausa vili cavea rediit in
memoriam philomela, cantu suo herum oblectare
solita, cùm demum illachrymari cœpit, & avicula-
eturam deplorare, ad insipientium classem, nullus
dubito, eum relegabis. Nam licet aures oblectare sua-
vis philomelæ cantus, magnarum tamen possesso-
nem opum quis non præferet? Et si alterutius jactu-
ram facere quis compelleretur, an non relictus arbi-
trio, tantâ animi promptitudine, lætitiâque eligere
levem unius aviculae jacturam, quantâ solicitudine
reformidaret fortunarum omnium eversionem? Sed
heu quām in alia quotidie studia abiunus? Quomodo
nos sapientes haberi volumus, quando vel morbi ali-
cujus molestias, vel alicujus malignum dentem, ve-
adversum quemcumque alium casum flebilibus el-
giis deploramus, & immanem illam atrocissimorum
malorum acerbitatem quæ à peccato nostris capi-
bus inninet, negligimus, ridemus? Plangis quando
Anima recessit à corpore; &rides, quando Deus re-
cessit ab anima. Audiatur hic vox Augustini: Mor-
itur corpus cùm recedit anima: moritur ergo anima
recedit Deus. Recedit anima, cùm corpus percutitur
gladio. Et putas quia non recedit Deus, cùm ipsa anima
feritur perjurio? Crede Poëtæ:

Peccat vix animus, mox cadit exanimis.